

Baba

– GürhanGürses · 15 Haziran 2012

"Sizin hiç babanız öldü mü?

Benim bir kere öldü kör oldum

Yıkadılar aldılar götürdüler

Babamdan ummazdım bunu kör oldum" diye yazmıştı Cemal SÜREYA en güzel baba şiirini. Hayatın her alanında yanımızda görmeyi istediğimiz yanımızda olmasa dahi varlığı ile arkamızda olduğu hissini veren insanlar vardır. Hayatın anlamı onlarla daha bir önem kazanır ve onlarla hayatın zorlukları daha kolay atlatılır. Kürkçü dükkânına dönen tilki misali hemen hemen herkesin son durağında onlar vardır.

9 aylık bir yolculuğun sonunda leylekler yeryüzüne getirdikten sonra küçük insanı, anne adı verilen yeryüzü meleklerine ve baba denilen bu meleklerin en büyük yardımcılarına teslim ederler. Hayat başlamıştır artık. Büyüyene dek koltuk değneğimiz olurlar. Canımız yandığında ilk onlar koşar, ağladığımızda ilk onlar başımızda biter, hastalandığımızda onlarda hastalanır. Alınlarının teri, gözlerinin ferri olurlar çocuklar. Çocuklar, ah çocuklar! Anneler çekip gittiğinde kanatsız kuş olurlar. Çocuklar, ah çocuklar! Babalar bırakıp gittiğinde bir garip hal alırlar.

Anne yitirilmişse bu yalan dünyada adımız öksüzlüğe çıkar, baba yitirilmişse adımız yetimliğe çıkar. İki kelimedede insanda acayip bir etki bırakır. Hüzünlendirir, ağlatır. Deler geçer yürekleri bir kurşun gibi hem de. Ne yana baksak onların hasreti sarar gözlerimizi, burnumuzda tüter özlemleri. Ahlanmanın tam vaktidir artık, ağlamanın belki de bir küçük çocuk gibi. Kimse sizi onlar gibi teselli edemez, kimsenin elleri onların ellerinin sıcaklığını veremez. Bunu bal gibi bilirsiniz. "Kurbanını olayım baba" ya da "Ayaklarının altını öpeyim anne!" diye bağırarak istersiniz lakin sesiniz yetişir mi bilmem. Gerçek olan şu ki onlar attaya gitmiştir. Bir çocuk gibi attadan gelecek günü beklersiniz annenizin ve babanızın. Çünkü attaya gitmek demek imkânsız da olsa geri gelmek demektir küçük bir çocuğa göre. Bir umuttur belki de. Kendinizi böyle kandırırınız da teselli edersiniz birazcık. Attaya gittiler diye. Attaya giden tüm babalar için Necip Fazıl şunları yazmıştır:

"Eve dönmez bir akşam

Ve gün yüzlü çocuğu,

Sorar: Nerede babam?

Bakarlar, oldubitti;

Gelir, derler çocuğa,

Baban attaya gitti.

Uzar gider bu atta

Ve neler neler olmaz

Ve kim bilir ve hatta

Bir mahşer gerisinde

Babası döner bir gün

Oğlunun derisinde."

'Uçak Babama Selam Söyle' şiiri ile babasına olan mesafeleri bir çocuk saflığı ve berraklığı ile söze döken İclal Aydın 'Hayatta Ben En Çok Babamı Sevdim' diyen En Baba Şair Can Yücel 'Sizin hiç babanız öldü mü?' diyen Cemal Süreya 'Bugün Açız Yine Evlatlarım, Diyordu Peder' diye haykıran Tevfik Fikret, sazına 'Ben Babamı Unutmam, Sen Ustanı Unutma' diyen Âşık Veysel ve diğerleri... Hep babalarına olan sevgilerini, özlemlerini, varlıklarını, yokluklarını dile getirmişlerdir bu şiirlerinde.

Babanız varsa her şey süt limandır, babanız yoksa her taraf bertaraftır. Benim babam; Şam Babası, İskele Babası ya da Mafya Babası değildir. Adam Gibi Adamdır gönlümce. Tertemiz bir geçmiş, sevgi dolu bir gönül, engin bilgi birikimi ve sempatisi ile gurur duyduğum birisidir. Örnek aldığım, model aldığım birisidir. Adam gibi adamdır benim babam. Her zaman danıştığım, alıştığım, dinlediğim canım, kanımdır.

Babalar sabahları evden çıktıklarında çocukları sarılır bacaklarına: 'Baba bana bir şey getir.' diye. Babalar hep eli dolu eve gelmesi gereken, evin iâşesini sağlamakla görevli olan dış işleri sorumlularıdır. "İç işlerinden izin alamadın mı?" diye esprilere de konu olurlar bazen. 'Baba bana para ver.' diye çağırır 'Baba beni çarşıya götür.' diye yalvaran çocuklar hep babaya olan sevginin ve bağlılığın ifadeleridir. Güven duygusunun şekil bulmuş halidir baba. Bir çocuk mahalle kavgasında dayak yediğinde ya da azarlandığında hemen: 'Seni babama söylerim.' diye cesaret gösterisinde bulunur gözü yaşlı. Çünkü babamız bizi korur. Ne olursa olsun yeter ki yanımızda olsun. Bize elleri, kolları, ayakları yetecek mesafede olsun. İki eli kanda da olsa gelir. Çünkü babamızdır, çünkü biz onun okyanusuna kanat çırpın küçük dereleriz.

Bazen kıskanırız onu, bazen çok şey bildiği için gurur duyarız, bazen kendimizi bir tutarız onunla, bazen ondan çok daha fazlasını bildiğimizi zannederiz, bazen ona danışma gereği hissederiz bir zahmet, bazen bazı şeyleri bildiğini kabul ederiz, kaybettiğimizde ise onu keşke hayatta olsaydı da kendisine danışabilseydim diye pişmanlık duyarız. Her ne olursa olsun babamızdır bizim. Etimiz, kemiğimiz, kanımız, canımız.

Babalar unutuldukları zaman ölürler. Evlatları onları unuttukları, terk ettikleri zaman ölürler. Asıl yok oluş, asıl yıkım budur onlar için. Yoksa babalar asla küsmezler ve de kızmazlar çocuklarına. İçten içe severler, hissederiz ve bal gibi biliriz. Bizleri bu yalan dünyada bırakıp gittiklerinde de gözleri arkadadır. Onları incitecek hal ve hareketlerden kaçınmalıyız. Çünkü onlar oradadır ve bizleri seyreder. Çünkü onların orada rahat olmaları, mutlu olmaları gerekiyor. Çünkü onlar candır, canlar ölesi değildir mecazen. Öteye intikal eden tüm babalara yüce yaratıcıdan rahmet, yakınlarına baş sağlığı diliyorum. Urfa'da en meşhur halk sözlerinden birisi: 'Babaya rahmettir.'Yapılan her işin sonunda "Babaya rahmet" derler.

Yazımız sona erdi ey okuyucu.

Babaya rahmet.